

Δὲν ἔδωσαν προσοχὴν εἰς τὸν δυστυχῆ ποιητὴν καὶ τὴν νεκρὴν σύντροφόν του... Ἐκκτος ἦτο τόσον ἀπησχολημένος περὶ ἐκντοῦ, ὥστε ὡδύλω; ἐσκέπτετο περὶ τῶν ἄλλων· πλὴν δὲ τούτου ὁ πρόφην σουλτάνος εἶχεν ἤδη πύσει ἐμπνέων ἀντιζηλίας· ἐν δὲ τῇ Ἀνατολῇ αἱ πένθιμοι ἐκδηλώσεις εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον.

Ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ αἰθούσῃ, τῇ ἀλαγρόνῃ κατηρτισμένῃ, ἥς ἡ Γκιούλ εἶχεν ἀνέστησεν τὸ πρὸς πύλας τῆς θύρας, εἶχε κατεβῆ τὸ σῶμα τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, περιβεβλημένον μὲ τὸ κατάνιόν του. Ἐξηλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μετ' ἐκφράσεως ἄκρας ἀνεκπύσεως, ὁ σουλτάνος ἐφάνετο κοιμώμενος. Δουλαί τινες γονυπετεῖς ἑλκτικὸν κεκρυμμένον ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τῶν θυρίδων. Δύο Τσερκέζοι (ἁζιωματικοὶ Κιρκάσιοι) ἐφρουροῦν περιπατοῦντες ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω. Πολύφωτος λυχνία μετὰ ὀκτὼ λαμπάδων προφυλακτομένων ὑπὸ ὑκλίνων σφαιρῶν, ἐφώτιζον τὸν νεκρικὸν θάλαμον...

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐβάδιζε παρὰ τῷ Φαῖδ, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις στεφάνους ἐκ νεκρῶν, συλλεχθέντων ἐνφ' συνωμίῃ μετὰ τοῦ σουλτάνου. Ὅτε εἶδε τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἐλύθησαν τὰ γόνατά της καὶ ἀφείσα τοὺς στεφάνους καὶ τάνθη, ἔπεισεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεκροῦ ποιητοῦ.

— Ὅχι, ὅχι, ὁ θάνατος εἶναι πολὺ πρόωρος καὶ πολὺ σκληρὸς, ἐπιθύρισε με φωνὴν πνιγμένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν. Τί! πᾶν ὅ,τι ἡγάπησες τίς νὰ τελειώσῃ οὕτω; Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ, οἵτινες ἐθεώρουν μὲ τόσῃ ἀγάπῃ, ἐσβέσθησαν διὰ πνυτός; αἱ χεῖρες αὐταί, αἵτινες ἐσφιγγον τὰς ἰδικὰς μου, εἶναι ἀκίνητοι; ἡ καρδίᾳ ἐκείνη, ἥτις ἐπαλλε δι' ἐμέ, ἐσταμάτησεν αἶφνης;... Φαῖδ-Βέη, οἰμλήσόν μοι, διότι μοι φαίνεται ὅτι βλέπω φρικτὸν ὄνειρον...

— Ἐγνώριζον καλῶς, Χανούμισσα, ὅτι δὲν ἠθέλετε δυνήθῃ ν' ἀντικρύσητε τὸ τρομερὸν τοῦτο θέαμα, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Φαῖδ, ἐν ᾧ ἡ νεανίς ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ποιητοῦ. Ἀφετε τὸν σουλτάνον νὰ κοιμᾶται ἡ ψυχὴ του περιπίπτει ἤδη ἐπ' αὐτὴν ἡμῶν καὶ μετρῶν τὰ δάκρυα τῶν φίλων του... πηγὴν πικρὰν μὲν ὡς πρὸς ἡμᾶς, πολὺ τιμον δὲ εἰς τὴν καρδίαν του...

— Πιστεύετε ὅτι μᾶς βλέπει καὶ μᾶς ἀκούει, Βέη-ἐρέντη;

— Ἀγνοεῖτε, Χανούμισσα, ὅτι ἐξ ὕψους τοῦ παρὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀθάνατοι ἐπαγρυπνοῦσιν ἐφ' ἡμῶν;

— Ναί, τὸ γνωρίζω, καὶ μάλιστα μοὶ ὑπεσέθη νὰ μοὶ εἶναι ὁ ἀγαθὸς μου ἀγγελος.

Ἐνδυναμωθεῖσα, βεβαίως, ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ὁ σουλτάν Μετζίτ τὴν ἐβλεπεν ἔτι, ἡ νέξ Μουσουλμάν ἡγείρε τὴν κεφαλὴν, καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Φαῖδ, κατέθηκε παρὰ τὸν σοφᾶν τὴν ἐξ ἀνθρώπων συγκομιδὴν της.

Ἀφ' οὗ δ' ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τοῦτο, ὥσει ὅλα αἱ δυνάμεις της εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο καθήκον

τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ἔρωτος, ἡ ἡ θυγάτηρ τῆς ὑποκριτικῆς τοῦ θεάτρου ἀνετράφησαν ὁμοῦ.

Μετανεχθεῖσα εἰς Βέικος τῇ ἐπιστάσει τοῦ Φαῖδ-Βέη καὶ τῶν γειτονισσῶν της, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρῶν πυρετοῦ. Ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς μετ' ὅλην τὴν σφοδρὴν ἀνησυχίαν του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπέλθῃ τοῦ κοιναρίου τοῦ Κάμπα-τάς, διότι αὐτὸς ὤφειλε νὰ ἀνεκγνώσῃ τὰς συνήθεις διὰ τὰς αὐτοκρατορικὰς κηδεῖας δεήσεις.

Τὴν ἐπιούσαν, πρωΐ, ἐνφ' ἡ αὐγὴ ἐφώτιζε τὰ ὕδατα τοῦ Βοσπόρου, ὁ τουρκικὸς λαὸς ἐξηγέρθη αἰφνιδίως ὑπὸ εἰκοσι καὶ ἐνὸς κκονοβολισμῶν. Ταυτοχρόνως δὲ τὰ πλοῖα ἐσημασιοτολίσθησαν καὶ ὁ πύργος τοῦ Γαλατᾶ καὶ ὁ τοῦ Σερασκεράτου ὕψωσαν τὰς ἐορτασίμους σημαίας των.

[Ἐπταί συνεχία].

Κ.

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ **Albert Delpit.**

[Μετάφρασις Αικατερίνης Ζέρκου].

Α'

Ὁ μὲν ἦτο δεκαεπτάτης, ἡ δὲ ἡρίθμει δεκαπέντε Μᾶϊους. Ἦσαν δύο μικρὰ πτωχὰ ὄντα ἀπωλολότα ἐν τῷ ὠκενῷ τοῦ κόσμου. Ὁ πατήρ τοῦ Ρονάλδου, λόρδος Hawksley εἶχεν ἐκπέσει ἐν Ustaritz, ἐν μέσῃ τῇ Βασκωνίᾳ, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ πολέμου. Δὲν ἔζησεν ἐπὶ πολὺ. Ἀπολέσας τὴν δευτέραν αὐτοῦ σύζυγον, τὴν μητέρα τοῦ Ρονάλδου τηκόμενος ὑπὸ φθίσεως, ἀπέθανε μετὰ ἑξ μῆνας, καταλιπὼν τὸν υἱὸν του εἰς τὰς φροντίδας τοῦ κυρίου ἱερέως τοῦ Ustaritz ἀββᾶ Argainarats. Ὁ πρωτότοκος υἱός, ὁ Ροβέρτος, ἐσπούδαζεν ἐν Ὁξφόρδῃ ἡ οἰκογένεια ὀλίγον ἐφρόντισε περὶ τοῦ δευτεροτόκου, ἀρκευμένη μόνον νὰ ἀποστέλλῃ τὴν πρέπουσαν χορηγίαν. Καὶ τοῦτο ἦτο τὸ πᾶν.

Παρισινοὶ τινες θὰ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν μητέρα τῆς Μιζέττης, ἥτις περὶστα ἐν τῷ θεάτρῳ Varietés. Αὕτη ἐδημιούργησε τὴν τρίτην δούλην ἐν τῇ Ωραιᾷ Ἐλένῃ. Τὸ μέρος αὐτῆς δὲν ἦτο ἐκτενές· ἦτο ἀπλὴ ἀπόκρισις. Ἀλλὰ πῶς ἔλεγε τὴν ἀπόκρισιν ταύτην! Τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ τύχη της. Τὴν προσεκάλεσαν ἀμέσως εἰς Πετρούπολιν, ὅπερ εἶνε τὸ ὄνειρον τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου.

Νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὴν κόρην της εἰς Ρωσίαν;

Τοῦτο θὰ τὴν ἐστενοχώρει πολὺ. Ἡ Ραυμόνδῃ δὲν ἐδίστασε ποσῶς. Ἐνθυμήθη ὅτι εἶχεν ἀδελφὴν τινὰ γῆρην λογιστοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἐν Ustaritz. Τῇ ἀπέστειλε τὸ παιδίον ὡς δέμα ἐν τάχει. Ἐξείρετο μήτηρ!... Ἡ γῆρὰ αὕτη Urigaray ἦτο ἀγαθοτάτη γυνή, στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ κυρίου ἱερέως μετ' οὗ κατ' ἐκαστὴν ἐσπέραν ἐπαίξε βεζίκ. Ὁ ἀββᾶς Argainarats ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῆς Μιζέττης ὡς εἶχεν ἀναλάβει καὶ τὴν τοῦ Ρονάλδου καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ υἱὸς ὁμοτίμου τῆς Ἀγγλίας καὶ

Τὰ παιδιὰ ἡγαπήθησαν παρὰ τοῦ πατρὸς. Ἦσαν ἀμφότερα ξανθὰ ὡς ὄρμινοι στάχεις, ἀλλ' ὁ μὲν εἶχε τὴν κόμην ὑπόξανθον ὡς οἱ ἥρωες τοῦ Τιτιανού, ἐνφ' αἱ χρυσοειδεῖς πλόκαμοι τῆς Μιζέττης ὑπεμνησκον τὴν Μαρκαρίταν τοῦ Arg Scheffer. Ὁ Ρονάλδος ἦτο ὑψηλός, λεπτός, κομψός· οἱ καταμέλανε σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ του ἐφώτιζον τὴν σκεπτικὴν λευκὴν μορφὴν του. Δεκαέτης ὁ παῖς οὗτος ἦτο ἤδη ἐμβριθής. Αἱ φυλαὶ τοῦ Βορρᾶ διατηροῦσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ τι τοῦ ὁμιχλώδους τῆς πατρίδος των. Ὁ Ρονάλδος ἐβυθίζετο εἰς ὀνειροπολήσεις, εἰς παραδόξους συλλογισμούς. Ἐρρίκνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ πετάξῃ μακρὰν τῆς γῆς διὰ τῶν πτερύγων τῶν ἰδεῶν του. Ὁ ἀββᾶς Argainarats δὲν ἐπολέμησε τὴν κλίσιν τοῦ μαθητοῦ του. Ἦτο τόσῳ δειλός, ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἐφημέριος! Βλέπων τὸν οἰκότροφόν του γλυκὺν καὶ φιλεργον, ἤρκετο ἐπιβλέπων τὰς ἐργασίας του, χωρὶς νὰ καθοδηγῇ αὐτάς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ρονάλδος προῦμος ἀνέγνω καὶ ἐπκνέγνω τὰ βιβλία, ἅτινα ἀπῆρτιζον τὴν μικρὰν βιβλιοθήκην τοῦ ἀββᾶ.

Πάντες οὗτοι οἱ Βάσκοι εἶνε ὀλίγον τι ποιηταί. Ζῶσιν ἐν μέσῳ οὕτω θαυμασίας φύσεως, ἔχοντες ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των τὸν κυκνοῦν οὐρανόν, καὶ εἰς τὸν ὀρίζοντά των τὰ φαῖα Πυρηναικᾶ. Χωρὶς νὰ ἀριθμήσῃ τις τὰς μυριάς ἀποχρώσεις τῶν ποικίλων πεδιδάδων αὐτῶν, τὸν εὐχρον θροῦν τῶν ποταμῶν καὶ τῶν χειμάρρων, ὅστις ἀπομακρύνει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς εὐτελείας τῆς πραγματικότητος. Αὐτὴ ἡ μελωδικὴ γλῶσσά των, εἶνε ἐρρυθμός τις ποίησις... Ὡ! καὶ πάντες σχεδὸν φέρουσιν ἐν τε τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ τῇ καρδίᾳ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου των. Ὅθεν ὁ ἀββᾶς κατεθέλγετο βλέπων τὸν Ρονάλδον ὠχρῶντα εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ προτιμώμενα βιβλία.

Καὶ ποῖα βιβλία! τὸν Σαίξπηρον, τὸν Οὐσιανόν, τὸν Βικτωρα Οὐγγώ, τὸν Goethe: πάντας ἐκείνους, ὧν ἡ μεγαλοφυΐα ἀνυψοῖ εἰς τὰ νέφη. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ Ρονάλδος μετέπλασεν εἰς πραγματικὸν τὸν ἰδεῶν ἐκείνου κόσμον. Ἐξ ἡ μετὰ τῆς Ὁφελίας, τῆς Δησδεμόνας, τῆς Ἐσμεράλδης, ἡ τῆς Μαρκαρίτας. Ἀλλ' ἐφέρετο ἐκ κλίσεως ἰδίᾳ πρὸς τὰς ἡρωίδας, ἃς ἐδημιούργησεν ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ἰδίας πατρίδος τοῦ ποιητοῦ.

Ἐνεκα δὲ τῆς συνεχοῦς ταύτης τῶν ἐννοιῶν κοινωνίας, ἐπέσθη ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην τῶν Σαίξπηρειῶν δημιουργημάτων. Ἡ προτίμησις αὕτη ἐφερεν ἐτέραν προτίμησιν. Ἠγάπα ἐκείνους, οὓς κατέχει αἰωνία ὀνειροπόλησις, ὡς τὸν πρίγγιπα Ἀμλέτον. Ἦτο ζηλότυπος πρὸς τὸν Ρωμᾶνον τοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος συναντήσαντος τῇ Ἰουλίᾳ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος θέλει πάντοτε, ὅμοι! νὰ περιβόλλῃ μὲ σάκκα τὸ ἰδεῶδες αὐτοῦ, κατέστησε παρὰ τὴν Μιζέτην ἐνσάρκωσιν τῶν ἰδεῶν του.

Ἄ! πόσον ἡ μικρὰ αὐτὴ Μιζέττη εἶχε πρὸς τὴν ἐνεργὸν μάλλον ζωὴν γεννηθῇ! Οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς γλυκύτατοι, ἀπέβαινον ζωηροὶ ὑπὸ θελκτικῆς τινὸς ἐκφράσεως ἀπειθείας καὶ φαιδρότητας. Ὁ γέλωας τῆς ἡχηρᾶς ὡς ἀργυροῦς κωδωνίσκος ἀπεκάλυπτε τοὺς μικροὺς αὐτῆς ὀδόντας, λευκοὺς, λεπτοὺς καὶ διαφανεῖς. Πάντοτε ῥοδόχροους, πάντοτε φαιδρά, ἔπαιπε πολλάκις εἰς κόρακας τὸ βιβλίον λέγονσα τῷ Ῥονάλδῳ.

— Ἐλθέ νὰ παίξωμεν!

Καὶ ὁ Ῥονάλδος ἤρχετο καὶ ἐπαίξει, διότι τὸ ἤθελεν ἡ Μιζέττη, ἀλλ' ἄνευ τῆς προθυμίας τῆς φίλης του. Ἐφαινετο ὡς ἂν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ μικρὰν τινὰ κόρη. Εἴτα, μετὰ τὸ παιγνίδιον, τῷ ἔλεγε:

— Ἦδη διηγῇται μίαν ἱστορίαν.

Ἐκάθηντο τότε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νίβας, ἐν κοιλωμάτι βράχου, ἥ, ὅτε ἦτο πολὺ τὸ καῦμα, ὑπὸ τὸ δάσος τῶν κυανοχρόων ἀρκευθύνων καὶ ὁ Ῥονάλδος διηγείτο τὸν ἔρωτα τῆς ὠχρᾶς Δησδεμόνας, ἡ τὰς παραδόξους περιπετείας τῆς θρηνοῦσης Μαρίνης, ἡ ἀκόμη τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰωάννας Γρεῦ, τοῦ ἀποκοπέντος τοῦτου ῥόδου ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἀνθήσεώς του.

— Ἡ σειρά μου τώρα! ἐφώνει ἡ Μιζέττη.

Τότε διὰ τῆς μικρᾶς, γλυκεῖας καὶ μαργαριτώδους αὐτῆς φωνῆς ἤρχετο ἔσματος, ὅπερ εἶχεν ἀκούσει εἰς τὰς πανηγύρεις εἰς τὰς διαβάσεις τῶν λαθρεμπορίων.

Ἐν τῇ πόλει τοῦ Βορδῶ

Ἐφάσαν τρεῖς ὠρεῖα πλοῖα!

Οὕτως ἕκαστον τῶν παιδίων τούτων ἐτῆρει τὴν σφραγίδα τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ. Ἡρέμα δὲ καὶ κατὰ μικρὸν ἠλικιούντο, οὐδέποτε χωριζόμενα, καὶ ἀποβαίνοντα ἀναγκαστὰ τὸ ἂν πρὸς τὸ ἔτερον, ὡς δύο πτηνὰ κεκλεισμένα ἐν τῷ αὐτῷ κλωβῷ.

Κατὰ τὸν χειμῶνα διήρχοντο τὰς ἐσπέρας ἐν τῷ προσκυτερῷ. Πλησίον αὐτῶν ὁ κύριος ἱερεὺς καὶ ἡ κυρία Urigaray μετὰ τοῦ αἰωνίου αὐτῶν βελίχ. Ὁ ἄββας ὑψηλός, λιγνός, ὀλίγον κυρτός ἐκ τῆς ἡλικίας, λίαν δειλὸς δὲν ὠμίλει, ἡ μόνον ὅπως ἀγγέλλει τοὺς πότιστος του, ἡ διὰ φωνῆς πεφοβημένης νὰ εἴπῃ:

— Μ' ἀπατᾷ κυρία Urigaray! Διότι ὄντως ἔκκινε τοῦτο ἡ κυρία Urigaray, ἥτις ἦτο παχεῖα, στρογγύλη γυνή, ἐρυθρόχροα, εὐκολος εἰς συγκινήσεις, καὶ κλειούσα ἐκ συγκινήσεως. Εἶχε τὸ χάρισμα νὰ συμπαθῇ πρὸς πάντας καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς εὐτυχεῖς.

— Τί κάμνουνε λοιπὸν τὰ καυμένα ἐκεῖνα ἀμαθῇ παιδιὰ; Ἴδε, κύριε ἱερεῦ, ἕκαστὸν ἄσσοι. Διηγοῦνται πάντοτε τὰς μικρὰς καυμένας τῶν ἱστορίας. Δὲν θὰ εἴπῃς ὅτι σὲ ἀπατῶ τὴν φορὰν ταύτην. Ἰδοὺ, ὁ καυμένος μου γάτης τοῦ καρρῶ δὲν θέλει νὰ περιμένῃ τὴν καυμένην του ντάμα-μπαστοῦν!

Ὁ ἄββας Argainarats δὲν ἐζήτει ποτὲ νὰ σταματήσῃ τὴν παλαιοῖαν ταύτην τῶν ἀνόστων λόγων, οὐς καθίσταται ἔτι μάλλον ἄνοστον τὸ τραγύλισμα τῆς ἐξα-

ρέτου γυναικός. Ἀλλὰ τί ἐμελλε τὰ παιδιὰ; οἱ ἐκτενεῖς οὗτοι λόγοι τῆς κυρίας Urigaray, καὶ αἱ βραχεῖαι ἀποκρίσεις τοῦ ἄββας Argainarats;

Ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη ἡμιεγκλιμένοι ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κιτρίνου βελουδίνου ἀνακλιντροῦ, διηγοῦντο τὸσα εὐμορφα πράγματα.

Ἡ Μιζέττη ἐλάτρευε τὰς ἱστορίας ταύτας, ὡς ὁ Ῥονάλδος διηγείτο τὸσον καλῶς, μετὰ λαμπρότων καὶ ἀκτινοβολούντων ὀφθαλμῶν. Τὴν δεκάτην ὥραν, ὅτε ἡ Μιζέττη καὶ ἡ θεία τῆς ἀνεχώρουν, ἡ μικρὰ ἐπεχειρεῖ πάντοτε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ διὰ τὴν γραμίαν τὰ διηγήματα, ἅτινα εἶχεν ἀκούσει. Καὶ τότε πλέον ἐκείνη παρῆγε διέζδον εἰς τὴν τρυφερότητά της! Ἐκλαίει τακτικῶς διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἥρωας ἐκείνους καὶ τὰς δυστυχεῖς ἡρώινκας. Ἀλλὰ ποῖον μῆγμα, μέγιστε Θεέ! Ἐν τῇ κόφῃ ἐκείνῃ κεφαλῇ! Διότι, ἐννοεῖτε βεβαίως, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Μιζέττη δὲν ἐνεθυμεῖτο καλῶς τὰ πάντα. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ κυρία Urigaray ἀνεμίγνυε τὰ πάντα μετὰ οὐκ ἐυκολίας. Ἡ δὲ νύξ ἐπετέλει τὴν σύγχυσιν ταύτην τῶν ἰδεῶν της. Καὶ τὴν ἐκπύριον, ὅτε ἡ πτωχὴ γυνὴ ἤθελε νὰ διηγῇ τὰς αὐτὰς ἱστορίας εἰς τὰς γείτονας ἐγενετο κυκεὼν πραγμάτων τῶν μάλιστα περὶ τῶν.

— Ἡ καυμένη αὕτη δεσποινὶς Ἰωάννα Γρεῦ, κυρία, ἥτις ἐκαρτομήθη ὑπὸ τοῦ θηρίου ἐκείνου τοῦ Μαρά!

Ἀλλ' ὑπῆρχε μάλιστα νεῖνίς τις Πομίρη, ἡ Ἀρεμόρη, (ἡ κ. Urigaray δὲν ἐνεθυμεῖτο τὸσον καλῶς), ἥτις ἀπηγγονίσθη, διότι ἡγάπα ἕνα μαῦρον! Ἐνα μαῦρον! καταλαμβάνετε τοῦτο; Ὑπάρχουσιν ἀνθρωποὶ ἔχοντες λίαν παραδόξους ἰδέας. Ὅπερ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴν γηραιὰν θείαν νὰ θρηνῇ ἐν συνειδήσει διὰ τὰς κυρίας ταύτας, ἀκόμη καὶ δι' ἐκείνας αἰτινες ἡγάπων μαῦρους. Μόλις δὲ παρηγορεῖτο ὅτε ἡ δεσποινὶς Ἀρίσπη, ἡ δεσποινὶς τοῦ ταχυδρομείου τῇ ἔλεγε:

— Μὴ θλίβεσαι λοιπὸν τὸσον, κυρία Urigaray. Πάντα ταῦτα εἶνε παραμύθια!

Ἡ Μιζέττη δὲν διεφιλόνεικε αὕτη τὰς διηγήσεις τοῦ φίλου της. Ἦσαν αὐταὶ λόγοι Εὐαγγελίου. Τὸν ἤκουε κεκηνότως μετὰ θαυμασμοῦ μετέχοντος τρυφερότητος καὶ σεβασμοῦ. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀνωτέρου προσώπου πλασθέντος ἐκ λεπτοτέρως ἀργίλλου. Ἀλλως ἅπας ὁ κόσμος ἐσκέπτετο σχεδὸν ὡς αὕτη.

Αὐτὸς ὁ κύριος ἱερεὺς, ὅτε ὁ Ῥονάλδος ὠμίλει, ἔλεγε συνεχῶς:

— Ἀγνοῶ ποῦ τὸ παιδίον τοῦτο λαμβάνει τὰς ἰδέας του, θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι τῷ λαλεῖ τις εἰς τὸ οὐς.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ἡ Μιζέττη δὲν ἐνόησε καλῶς τὴν φράσιν ταύτην. Ἐπίστευεν ἀφελῶς ὅτι ὁ φίλος της συνωμίζει μετ' ἀοράτων ὄντων. Ἀλλὰ τέλος ἐπαίσθη ὅτι ὁ Ῥονάλδος ἐνεπνέετο. Μετ' αὐτῆς μάλιστα εὐρίσκόμενος ὠμίλει ὑψηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐφευγον ὁμοῦ, κρατούμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας κατὰ τὰς φαιδράς τῆς ἀνοίξεως ἡμέρας, τρέχοντες ἀνὰ τοὺς χλοά-

ζοντας ἀγρούς τοὺς θερμαινόμενους ὑπὸ τοῦ μεριδῶντος ἡλίου. Τότε ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας ἤφηνίζοντο. Οἱ χωρικοὶ τοὺς ἐβλεπον νὰ διέρχωνται συνήθως ἐνηγκαλισμένους, ὅτε ὁ Ῥονάλδος ὑπεστήριζε τὴν Μιζέττην κεκμηκυῖαν, ἡ ὁ βουκόλος διέκοπτε τὸ ἄσμά του, ὅπως ἀκούσῃ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ῥονάλδου.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ ἔμφυτον τοῦ ποιητοῦ ἀνεπτύσσετο. Ἀπήγγειλλεν ἐξ ὑπογείου μελωδικὰ ἔσματα, εἰς γλώσσῃν ἄγνωστον εἰς τοὺς πτωχοὺς κατοικοὺς τῆς χώρας, ἅτινα μόνῃ ἡ Μιζέττη ἠνόει, διότι ὁ Ῥονάλδος τὴν εἶχε διδάξει τὴν ἀγγλικήν. Κατὰ φαινόμενον ἱκανῶς περὶ εἴργον, ὁ μεῖραξ οὗτος, ἀνατρεφείς ἐν Γαλλίᾳ, ἐστοιχοῦργε μόνον ἐν τῇ ἐθνικῇ αὐτοῦ γλώσσῃ στίχους πλήρεις ὄνειροπολήσεως ἐν ὑπερηφάνῳ μορφῇ καὶ ἱποποτικῇς ἐννοίαις.

Κατὰ τὸ θέρος ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη περιεπάτουν ἐν τῷ δάσει ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τῶν χειμάρρων. Ἐν μέρει ὅπου ὁ Νίβας στρέφεται, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κάμπο, τὰ δύο παιδιὰ εἶχον μικρὰν γωνίαν, ἣν προσετίμων. Ἦτο αὕτη ἐν τῷ ὕψει βράχου κεκαλυμμένου ὑπὸ πυκνῶν δένδρων, ἅτινα ἀπετέλουν ἀδιαπέραστον σκιάδα. Ὅπως φθάσῃ τις μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου, ἔπρεπε νὰ ἀποχωρίσῃ τοὺς συμπεπλεγμένους κλάδους. Ἀπαξ δὲ τις ἐκεῖ ἀφικνούμενος εἶχε μαγικὴν πρὸ αὐτοῦ θέαν. Κατωφερὲς δρομίσκος ἀνθρώπος καὶ βρυώδης ἦγε πρὸς κορυφὴν τινὰ, ἐξ ἧς ἐφαινετο κάτωθεν ὁ ποταμὸς περιδυνούμενος ὡς ἐν ἀθύρῳ. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἦλθον ἐκεῖ, ἡ Μιζέττη ἠθέλησε νὰ κύψῃ, ὡς ὁ φίλος αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀφρίζοντος Νίβας, ἀλλ' ἀπεσῶρθη ἀποτόμως κατὰ πτωχὸς, καὶ ἀναρτηθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ Ῥονάλδου, εἶπε:

— Φοβοῦμαι! μὴ ἐπανεέλθωμεν πλέον ἐδῶ. Θέλεις;

Ἀλλ' ὅμως ἐπανῆλθον καὶ μάλιστα συνεχῶς, καὶ σχεδὸν ὕστερον καθ' ἕκαστην. Ἐκεῖ ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι κατὰ ἑαυτῶν καρδίαν. Κατὰ τινὰ θερινὴν ἐσπέραν ἦλθον κεκμηκότες, σιωπηλοὶ καὶ στενοχωρημένοι. Ἀπὸ τίνος χρόνου ἀνησυχία τις ἐτάρακτε τὰς ἀθῶας αὐτῶν ἀδελφικὰς καρδίας. Ὁ δεκαεξέτης μεῖραξ ἐκεῖνος ἐρρίγει ἀσπαζόμενος τὴν κόμην τῆς πικίδος ἐκείνης. Ἡ Μιζέττη ἐμειδία πάντοτε, ἀλλ' αἱ θωπεῖαι αὐταὶ τοῦ φίλου της, αἰτινες τὴν κατέθελγον ἄλλοτε, τὴν ἔκαμνον ἤδη νὰ ὠχρᾷ ὀλίγον.

Ὁ περιπόνητος Ἰωσήφ, ὁ περίφημος λαθρέμπορος, ὁ σεβόμενος καὶ τιμώμενος ἐν τῇ χώρᾳ, — ὡς πᾶς λαθρέμπορος ἐκτελῶν καλῶς τὸ καθήκον του — εἶδεν αὐτοὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ διέρχωνται σιωπηλοί, σοβαροὶ ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον.

Τὰ παιδιὰ ἐστάθησαν πρὸ τοῦ οἰκίσκου αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ ἐκάπνιζε τὴν καπνοσύριγγά του σιωπηλῶς, θωπεύων μέγαν κύνα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ συνεσταλμένον.

— Καλὴν ἐσπέραν κύριε Ῥονάλδε! ἐφώνησε ὁ Ἰωσήφ.

—Καλὴν ἐσπέραν, Ἰωσή! ὑπέλαβεν ὁ Ῥονάλδος.

Ὁ νεκνίξας διέκοψε τὴν πορείαν του ἐπ' ὀλίγον. Ἡ λεπτοφυὴς καὶ ὠχρὰ αὐτοῦ κεφαλὴ, οἱ ὡς μαῦροι ἀδάμαντες λάμποντες ὀφθαλμοὶ του, τὸ ὑπερήφανον παράστημα, ἐπέδωκτον εἶδος σεβασμοῦ εἰς πάντας τοὺς βάσκους. Ὁ Ῥονάλδος ἔμεινεν ὀρθίος πρὸ τοῦ οἰκίσκου καὶ ἡ Μιζέττη ἐκρέματο διὰ τῶν ἐστκρυωμένων κῦτῆς χειρῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ φίλου της, ἔχουσα ὀπισθεν ἐρριμένους τοὺς χρυσοὺς αὐτῆς πλοκάμους.

—Αἱ! αἱ! ἐπανελάθεν ὁ Ἰωσή, περιπατεῖτε ὁμοῦ ἀκόμη! εἰσεύρετε ὅτι εἰσθε πλέον μεγάλοι; Ἄλλοτε σὰς ἀπεκάλουν ὁ μικρὸς ἀδελφός καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή, ἥδη, θὰ σὰς ἀποκαλοῦν οἱ δύο μικροὶ ἐρασταί.

Ἡ Μιζέττη ἐξερράχη εἰς γέλωτας. Ὁ Ῥονάλδος ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν. Ὁ δὲ Ἰωσή προσέθηκεν ἀποτινάσσων ἡσύχως τὴν κόριν τῆς καπνοσύριγγός του.

—Καλὸν περίπατον ἐρασταί μου!

Ὁ Ῥονάλδος οὐδὲν ἀπαντήσας ἔσυρεν εἰς τὸ δάσος τὴν Μιζέττην, ἥτις ἐγέλα πάντοτε. Ἐκεῖ ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιαδὰ καὶ ὁ Ῥονάλδος εἶπε τότε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς.

—Ἐχει δίκαιον, Μιζέττη! Σ' ἀγαπῶ!

—Καὶ τοῦτο σὲ καθιστᾷ μελαγχολικόν; Ἐγὼ τὸ εἰςευρον φίλησόν με...

Καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν ῥοδόχρουν παρειᾶν αὐτῆς καὶ ὁ Ῥονάλδος ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς φίλημα ἀγνόν, ὡς αἱ καρδίαι τῶν παιδιῶν ἐκείνων, ἐνώπιον τῆς φύσεως, πρώτου μάρτυρος τῶν πρώτων αὐτῶν ἐξομολογήσεων.

—Θὰ ἀγαπῶμεθα αἰωνίως! ἐφώνησε μετὰ πυρετώδους ζέσεως ὁ Ῥονάλδος. Θὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως ὁ Ῥωμαῖος ἠγάπα τὴν Ἰουλιάν καὶ ὁ Ἀμλετ τὴν Ὀφελίαν. Ἄν θέλῃς, θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ δάσος καὶ θὰ ζήσωμεν ἐκεῖ μόνοι.

—Ἐγὼ θέλω πάντοτε, ὅ,τι καὶ σὺ θέλεις, εἶπε φαιδρῶς ἡ Μιζέττη.

Καὶ ἔμειναν ἐπὶ μακρὸν θεωροῦντες ἀλλήλους. Κάτω ὁ συρίζων ἄνεμος ἐτάραττε τὴν σιγὴν τῆς θερινῆς νυκτός. Τὰ κουφοπτέρυγα πτηνὰ ὠλίσθαινον ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν ἠκούετο γλυκὺς ψιθυρὸς ἐπὶ τοῖς φυλλώμασιν. —Θὰ ἦτο λαγῶς τις περιπλανώμενος, ὅστις μετὰ τρόμου ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γῆν. Ὁ Ῥονάλδος εἶχε κατκλιθῆ ἐπὶ τῆς χλόης θλίβων τὰς χεῖρας τῆς Μιζέττης ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ ὠμίλει σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ὡς ἂν ἐφοβείτο μή τοι τὰ δένδρα ἀκούσωσιν αὐτούς.

—Μιζέττη, ἠγαπήθημεν πρὶν ἔτι γεννηθῶμεν. Αἱ ψυχαὶ πρὶν λαθῶσι σάρκα ἀγαπῶνται ἥδη, ὅταν δὲ συναντηθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ, αἰώνιοι τὰς συνδέουσιν ἔρωτες. Ἰδέ, πῶς ἡ τύχη ἡρέμα ὠδήγησεν ἡμᾶς τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἕτερον! Ἐξέλεξεν ἡμᾶς ἐκ δύο μεγάλων πόλεων, ὅπως μᾶς ἐνώσῃ ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ τῶν ὁρέων τούτων, ἡττον ὑψηλῶν τοῦ ὄνείρου μου. Ὄντα ὡς ἡμεῖς θὰ ἀπέθνησκον ἐν μέσῳ τῶν ὀγκωδῶν τειχῶν τῶν πόλεων. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς εὐρείας

φύσεως, τὰ ἄσπρα τῶν χειμάρρων καὶ τὰ βάθη τῶν ἀλσῶν.

—Θὰ ἔζω ἐπίσης καλῶς ἐν πόλει, ἂν ἔζω μετὰ σοῦ.

—Ἀλλὰ θὰ ἦμεθα ὀλιγώτερον μόνοι, Μιζέττη. Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ σὲ ἐβλεπον καὶ εἰς οὗς ἠδύνωσιν νὰ μειδιάσῃς. Καὶ ἔπειτα τί ἄλλο εἶμεθα ἀμφοτέροι ἡδύα ἐγκαταλειμμένα ὄρφανά; Δὲν ἔχω παρὰ σὲ καὶ δὲν ἔχεις ἡ ἐμὲ μόνον. Πρέπει διὰ τοῦ ἔρωτός μας νὰ δημιουργήσωμεν κόσμον καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἐγκλεισθῶμεν διὰ βίου.

—Ἐγὼ θέλω πάντοτε, ὅ,τι καὶ σὺ θέλεις, εἶπε διὰ δευτέραν φοράν ἡ παῖς.

Ἡ ἀηδὼν ἤρξατο κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην μέλπουσα ἐγγὺς αὐτῶν τὸ ἄσμα τῆς ἐν τῇ ἀστεροεσῇ νυκτί. Ἡ χλιαρὰ αὐρὰ διήρχετο τὸ δάσος ὡς πρκατεταμένος στεναγμός. Ὁ Νίβας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συναυλίαν καὶ ἐγένετο τότε θελκτικὴ τις συμφωνία, μίγμα συγκεχυμένων καὶ ἀρμονικῶν, τοῦ ἄσματος τῆς ἀηδόνος, τῶν στεναγμῶν τῆς αὐρᾶς καὶ τῶν παρατεταμένων ἐκείνων κελαδημάτων τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων ὄντων ἀγνῶν καὶ ἐνθέρμων, ἀγνοούντων τὸ κακόν, ἅτινα δὲν ἐζήτουν ἐν τῇ ἐαυτῶν ἀγάπῃ ἡ πλειότεραν μακαριότητα διὰ τὰς ψυχὰς των.

Ἡ λεπτὴ σκιαγραφία τῆς Μιζέττης καθαρῶς διεκρίνετο ὑπὸ τὸ φωτεινὸν βάθος τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ῥονάλδος διεπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν ὀσφὺν τῆς μικρᾶς αὐτοῦ φίλης, καὶ ἐπκνήθηεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ εἰπωσι πλειότερα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Καὶ τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄνειρον, ἀνθρὸν ὡς ἄσμα πτηνοῦ, πλήρες ἀρώματος ὡς δέσμη ληρίων, διήρκεσεν ἐπὶ ἕντος ὀλόκληρον, ὀλόκληρον ἔτος εὐτυχίας. Οὐδὲν ἡμάρτυσε τὴν ἀγνότητα τοῦ ἔρωτος τούτου, ἢν οἱ ἄγγελοι βεβελίως ἐβλεπον μειδιδώντας. Ὁ δεκαεπταέτης μεῖραξ ἐκείνος, καὶ ἡ δεκαπενταέτης παῖς διήρχοντο τὰς ἀνθρωπίνους ῥυπαρότητας, χωρὶς νὰ κηλιδώσωσι τὴν ἄκραν τῶν πτερύγων των. Ταχέως ὁ κόσμος ἐμάντευσε τὸ μυστικόν των, καὶ πῶς ἡ τρυφερότης αὐτῶν ἀπέβη ἔρωτος, ἀλλὰ τοιαύτη φαινή ἀγνότης ἀνέδυσεν ἐξ αὐτῶν, ὥστε οὐδεὶς καὶ οὐδεμία ἐσκέφθη νὰ μειδιάσῃ ἠκούοντο νὰ ἀποκαλῶσιν αὐτοὺς οἱ δύο μικροὶ ἐρασταί, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τολμήσῃ νὰ σκεφθῇ τι κακόν.

[*Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ἦμην βιβλιοπώλης. Αἱ ἐργασίαι μου δὲν ἦσαν εὐχάριστοι. Ἐπῆλθε μάλιστα στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐμπορικὴ μου θέσις διέτρεχε μέγαν κίνδυνον. Περιέμενον μίαν συναλλαγματικὴν χιλίων ἐξακοσίων φράγκων, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω μὲ πότην δυσκολίαν κατῳρῶσιν νὰ εὕρω αὐτὸ τὸ ποσόν.

Ἡ συναλλαγματικὴ ἐστάλη, ἀλλ' ἦσαν μόνον ὀκτακόσια φράγκα. Τὸ κατὰστημα —ἐν μέγα βιβλιοπωλεῖόν τῶν Παρισίων— ἔκαμε λάθος, πρὸς ζημίαν του, ὀκτακοσίων φράγκων.

Ὁμολογῶ ὅτι οὐδαμῶς μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα νὰ οἰκαιοποιηθῶ αὐτὸ τὸ ποσόν. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκόλον, διότι ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ὑπῆρχεν ἡ λέξις πρὸς ἐξόφλησιν. Ἐπειδὴ προστιθέμενη νὰ μετὰβῶ εἰς Παρίσιους μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐπεφυλάχθην νὰ φέρω ὁ ἴδιος τὰ ἐπιλοιπα ὀκτακόσια φράγκα.

Ὅταν ἐφθασα παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ, ὁ πρῶτος ὑπάλληλός του μὲ ὑπεδέξατο κακῶς. Τοῦ εἶπον:

—Κύριε, εἰς τὴν τελευταίαν συναλλαγματικὴν σας ἐκάμετε λάθος.

—Λάθος, ἀπήντησεν ἀγερώχως, λάθος! Ἡμεῖς δὲν κάνομεν λάθος. Ὅπως δῆποτε, εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ διατυπώσετε τὰς ἀπαιτήσεις σας.

Ζητῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν ἴδιον βιβλιοπώλην, ἀλλ' οὗτος μὲ ὑποδέχεται χειρότερα.

Ὁ οὐδέποτε ἐμπεσὼν εἰς πειρασμὸν ἅς μου ῥίψῃ τὸν πρῶτον λίθον. Ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτὰ μὲ κατεδίωκεν ἡ ιδέα νὰ ἀπέλθω μὲ τὰ ὀκτακόσια φράγκα μου.

Πόσα πράγματα θὰ ἠδυνάμην ν' ἀγοράσω μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα! Ἐνα φόρεμα διὰ τὴν σύζυγόν μου, ἕνα κόσμημα διὰ τὴν πρωτότοκον θυγατέρα μου, παιγνίδια διὰ τὸ ἀγοράκι μου, ἕνα νέον φόρεμα δι' ἐμέ, διότι τὸ ἰδικόν μου ἦτο τετριμμένον, παμπάλαιον, καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλω τὴν γενομένην πρὸς ἐμὲ κακὴν ὑποδοχὴν.

Τὸ λέγω ἀνευθυρίαστως. Ἄν δὲν ἦμην χριστιανὸς θὰ ἐγενόμην κλέπτης.

Εὐτυχῶς, ἦμην χριστιανός.

—Κύριε, εἶπον πρὸς τὸν βιβλιοπώλην, τὸ λάθος εἶνε πρὸς ζημίαν σας. Χάνετε ὀκτακόσια φράγκα.

Ὁφείλω νὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν δικαιοσύνην ταύτην· χωρὶς ὑποκρισίαν, χωρὶς προσποίησιν ἢ συμπεριφορά του διὰ μιᾶς ἀπὸ ἀγερώχου καὶ περιφρονητικῆς ἐγένετο εὐγενεστάτη!

—Κύριε! ἀπήντησε προσφῶρον μοι κάθισμα—ἰστάμεθα καὶ οἱ δύο ὁρθοί—εὐαρεστήθητε νὰ καθίσετε. Τὸ ἀπατάσθαι εἶνε ἀνθρώπινον!

Ἐκόμισαν τὰ κατὰστιχα, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν ἐξηγήσεών μου τὸ λάθος ἀνεκαλύφθη. Ὁ πλούσιος οἶκος ἔχανε ὀκτακόσια φράγκα. Τὰ ἐπλήρωσα, ὁ δὲ βιβλιοπώλης μὲ ὠδήγησεν ἀκεπῆς μέχρι τῆς θύρας τοῦ βιβλιοπωλείου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

B*

Τὸ φύλλον πωλεῖται εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Τετάρτης ἀντὶ 10 λεπτῶν. Σειραὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως, ὡς καὶ διάφορα παλαιὰ φύλλα, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ.